

Bulharsko 2007

autem kolem dokola po Bulharsku – od moře až do hor

1.+2. den – středa 1.8. + čtvrtek 2.8. 0 km → 1680 km (Praha → Ključeva)

Vyjíždíme z Prahy v 15,30. Cesta po dálnici na Brno je bez problémů, to samé platí i o cestě po Slovensku a Maďarsku. V Bratislavě jsme za tři hodiny, v Budapešti za 5 hodin. Na Slovensku kupujeme měsíční dálniční známku za 300 Sk, v Maďarsku 4-denní za 4 eura. Z Budapešti pokračujeme směr Szeged, kde odbočujeme na Rumunsko. Samotný přechod do Rumunska byl bez komplikací. Za celnicí zastavujeme, protože chceme zaplatit silniční poplatek, než se stačíme rozkoukat a vystoupit z auta jsou u nás asi 4 „myči oken“. Ti nám tak nějak opláchnou přední okno a pak se dva postaví před auto a jeden vymáhá peníze – vše ve stylu „naval prachy... tak málo?!... koukej dát víc nebo budeš mít problémy...“, a tváří se tak, že klidně rozbijou sklo nebo urvou stěrač. No prostě krásný zážitek, trvá to asi 10 minut, kdy jim střídavě říkáme, že nic nemáme a střídavě dáváme pár peněz. Pak už si říkáme, že toho máme dost a prostě se rozjíždíme. Krásné uvítání do Rumunska, neuvěřitelné, že si tohle dovolí přímo na hranicích. Funguje na ně asi jen větší drzost než mají oni sami, prostě se rozjet a nic jim nedat, ale zase riskovat, že se člověk ocitne v půlnoci na rumunských hranicích s rozbitým sklem... No každopádně tohle považujeme za dostatečnou vstupní daň do Rumunska a na nějaký silniční poplatek prdíme. Posouváme si čas o hodinu dopředu a směřujeme na Arad. Dálnice zmizela, zato je všude spousta kamiónů. Z Aradu to bereme na Devu, silnice jsou malé, kamiony velké, tma hluboká, spousta vesnic a tak nám to jde pomalu. Ukazatele moc časté nejsou a tak ani nevíme jak rychle nám ubíhá cesta. Z Devy dál na Brašov. Zhruba 50 km před Brašovem začíná opravdu otřesná cesta plná jednosměrných úseků řízených semaforem. Velmi úzké silnice, místy mlha. Předjíždění téměř nemožné, přesto nutné. Začíná se rozednívat a nám se objevují výjevy z Rumunského zemědělského venkova. Po rozbitých vesnických silnicích ženou naprosto zemědělsky oblečení vesničani svá stádečka krav. Pak se dostáváme do horské oblasti, kde začínají převažovat spíše turistické výjevy. Ale také se zde objevuje jedna velmi dlouhá uzavírka, čekáme frontu asi tři čtvrtě hodiny. Z druhé strany je to ale ještě horší, tam má fronta několik kilometrů. No tudy určitě zpátky nepojedem... A hurá na Bukurešť, tam dorážíme kolem poledne. Průjezd Bukureští je peklo. Žádné značení pruhů na silnici, žádné ukazatele. Zato spousta valících se troubících aut nedodržujících jakékoliv předpisy, nejčastějším zvukem bylo kromě troubení ještě skřípění brzd a pneumatik. Zkoušeli jsme se ptát i jednoho taxikáře na cestu, ale jedině co jsme z něj dostali bylo prohlášení, že doprava je špatná. Všimli jsme si! V téhle divočině trávíme nakonec asi hodinu a půl ježděním přes centrum v různých směrech než se konečně vymotáváme. Konečně na správné cestě! I když ukazatele opět mizerné a stále pochybujeme zda jedeme správně. Posledním rumunským cílem je Giurgiu odkud vede most přes Dunaj do bulharského Ruse. Asi 40 km před Giurgiu začíná úplně úžasná dvouproutá silnice, kde je rychlost úplně nesmyslně omezená na 50 km/h. Před Giurgiu je odbočka na most, tu však spolehlivě míjíme, protože postrádá jakékoliv označení. Dojedeme až k přístavu, odkud nás posílají zase přes celé město zpět. Z druhé strany už odbočka značená je. Ufff, na most vede cesta ve stylu „polňačka mezi zrušenýma fabrikama“, takže pochybujeme zda jdeme na hraniční přechod nebo do pole. Naštěstí je to varianta hraniční přechod. Babča, která vybírá 8 euro za přejezd mostu se tváří úplně neuvěřitelně otráveně, ale do Bulharska nás pouští. Konečně Bulharsko! Tam po zaplacení silničního poplatku (4 euro) míříme hned do Ruse, kde už jsme skoro hned – kolem 15,30. Parkujeme a zkusíme vystoupit z auta. Už skoro nemůžeme chodit, chvíli nám trvá než se rozhybeme. Pak se procházíme chvíli po pěkném

centru, měníme peníze v bance a jdeme si sednout na příjemné zahrádce. Zjišťujeme, že jejich nejrozšířenější pivo je Zagorka. Jídlo je dobré a naše útrata je za dva lidi 10 Lv, což je přibližně 5 euro. Pak nasedáme ještě do auta a jedeme k definitivnímu dnešnímu cíli – vesnička Madara – tam má být kemp, který chceme využít na přespání. Podle mapy má být mezi Madarou a vedlejší vesnicí – Ključeva. Kemp nenacházíme a tak se ptáme místních na radu. Jeden z nich chvíli telefonuje, pak nasedá k nám do auta a naviguje nás do místního „guest housu“, který vede jedna sympatická paní. Domlouváme se na přespání aniž bychom mluvili jediným společným jazykem – nabízí nám krásný pokoj v krásném stavení s krásnou zahradou za 35 Lv. To rozhodně bereme! Dnes se chceme opravdu dobře vyspat. Vybalujeme věci a jedeme ještě na krátkou prohlídku nedalekého Šumenu. Malé, celkem pěkné město s opravdu monumentální mega-betonovou stavbou na kopci nad městem. Betonové stavby se vyskytují občas i naprosto nepřirozeně uprostřed města. No jedeme zpět do našeho pokojíčku, cestou obdivujeme jak se západ slunce krásně odráží na skalách, které jsou u blízko Madary. Spát jdeme ve 22,00 a usínáme velmi tvrdým a intenzivním spánkem

3. den – pátek 3.8.

1680 km → 1800 km (Ključeva → Škorpilovci)

Vstáváme na budíka v 8,30. Snídáme, balíme, loučíme se s milou hostitelkou – ta nám dává na cestu ještě pár hrušek ze zahrádky – a jedeme si prohlédnout ty včera obdivované skály. Na nich má být vyobrazený Madarský jezdec – jezdec na koni a pes lovící lva – vytesáno do skály někdy v 8. století. Je to asi 5 km od našeho přespání a tak tam dorážíme brzo, ještě před všemi ostatními turisty. Jezdec dobrý, ale už značně zerodovaný. Jdeme se ještě podívat na zbytky pevnosti, která se nachází nahoře na skalách. Je to pěkná

procházka, naštěstí ještě ve stínu. Naskýtá se nám pěkný výhled do celého kraje i na zbytky římských staveb pod skalami. Pak ještě objevujeme pramen řeky Madary a neúspěšně zkusíme najít dvě jeskyně, které se zde mají nacházet. Pak už jdeme k autu a jedeme směrem Varna a moře. Dálnice do Varny je přímo luxusní a tak tam dorážíme už mírně po poledni. Chvilku hledáme parkování a pak nacházíme – kousek od centra, ale hlavně ve stínu. Vyrážíme na prohlídku – pěkný pravoslavný kostel, pěkná věž s hodinami, tržnice, pěkná pěší zóna – odmítáme výměnu peněz i koupí hodinek a stáčíme to k moři. Trochu bloudíme, ale nakonec se úspěšně ocitáme na městské pláži. Jdeme smočit nohy a je to krásné osvěžení v parném dni. Pak stáčíme cestu do parku, který je velký a pěkný. Docházíme až k pomníku bojovníků proti fašismu a pak jdeme zpět do pizzerie na kraji parku, kterou jsme si vyhlédli

na oběd. Je úplně prázdná, ceny jsou zde zřejmě trochu nadprůměrné a brzké odpoledne také asi není čas, kdy by Bulhaři navštěvovali restaurace. Příjemně posedíme, dáme pizzu a osvěžující džus a jdeme k autu. Rozhlížíme se po nějakém supermarketu nebo obchodě, kde by se dalo nakoupit jídlo, ale kromě pidi prodejniček nic nenacházíme. Nakonec nakupujeme v jedné z trochu větších pidi prodejniček a těsně potom objevujeme místní supermarket. Z Varny míříme na jih po pobřeží do Burgasu. Zhruba na půli cesty máme vyhlédnuté 2 kempy na přespání. První úspěšně míjíme a tak musíme spoléhat na druhý – ve vesnici Škorpilovci. Tam bez problémů nacházíme jeden chatičkový kemp, na recepci je pán, který nám jen říká, že nemluví anglicky. A evidentně ani jinou cizí řečí. Dvacet minut tam postáváme a pak se domlouváme, že nemá žádné volné místo ale, že nás zaveze do druhého kempu – následujeme jeho auto do kempu na druhé straně vesnice, ale tam správkyně také říká, že má plno. Po další půl hodině čekání se přeci jen nějaké místečko objevuje a tak budeme dnes přespávat v chatičce za 30 Lv v místnosti pro 4 se společným sociálním zařízením s druhým pokojem. Postele jsou tentokrát o poznání méně kvalitní než první noc a i chatka je v dosti zanedbaném stavu. Včerejšek byl nesrovnatelně lepší, ale hlavně, že bydlíme. Vybalujeme a jdeme se ještě na večer podívat na pláž. Už tam skoro nikdo není, jen pár lidí co cvičí něco v kroužku a traktůrek, který čistí pláž od odpadků. Vykoupeme se – voda je opravdu teplá! – a jdeme zpět. Chceme taky večeřet. Kempovou stravu zavrhneme a jdeme na průzkum hospod. Nacházíme celkem dobrou – s anglicky mluvícím číšníkem – ale příliš hlučnou. Takže se po jídle moc nezdržujeme a jdeme radši ještě před ulehnutím na krátkou procházku.

3. den – sobota 4.8.

1800 km → 1930 km (Škorpilovci → Burgas)

Nespalo se nám moc dobře – špatné postele komáři, po ránu hluční sousedi... Vyklízíme

místnost a jdeme opět na pláž. Zjišťujeme, že jsme zřejmě v nějakém malém letovisku, které je jen pro Bulhary. Nevidíme jediné auto s cizí značkou (kromě našeho ☺) a ani žádného cizince nepotkáváme. Koupeme se, sbíráme mušličky a pak už jdeme k autu a jedeme zase dál. Nechápeme jak to může někdo vydržet na jednom místě třeba týden... Před Burgasem se ještě zastavujeme v Nesebru, což je starobylé město na poloostrově, údajně nejvíc turistické město na pobřeží. Tomu odpovídá i cena za parkování, kterou platíme. Po spojovací silnici jdeme do samotného města, které z dálky

vypadá opravdu pěkně. Ani z blízka to není špatné, davy turistů tu sice jsou, ale třeba s Benátkami se to srovnat nedá ☺. Pořád nás někdo láká do restaurace na jídlo, což odmítáme a jíme z vlastních zásob na promenádě s krásným výhledem na moře. Pak pokračujeme v prohlídce města, pěkné uličky, staré kostely, pozůstatky bazilik... Kupujeme i nějaké pohledy a už definitivně jedeme na Burgas. Opět máme vyhlédnuté dva kempy, ale oba dva zůstávají v hlubokém utajení. Centrum Burgasu na první pokus přejíždíme, vracíme se a na

druhý pokus už spolehlivě parkujeme na kraji centra. Po cestě od auta na začátek pěší zóny míjíme jakousi kancelář, kde nabízí ubytování v soukromých bytech. Jdeme se pro zajímavost zeptat na cenu, prý 11 Lv za osobu. Hmm, necháme si to proležet. Jdeme po pěší zóně a už konečně chceme vyzkoušet místní zmrzlinu. Ta se tu prodává na váhu, tomu odpovídala i porce, kterou jsme dostali naloženou – dva kopečky = něco málo přes 400g. Ufff, jíme to asi půl hodiny, ale zmrzlina je to výborná. Pokračujeme v prohlídce města a vytipováváme si pár hospod, kam bychom večer chtěli zajít na jídlo. Docházíme až k parku a přilehlé pláži. Jen procházíme a už směřujeme do agentury, je na čase se ubytovat. Platíme 22 Lv a dostáváme jakýsi lístek a adresu, kde budeme dneska spát. Důkladně studujeme cestu na pláňku města na zdi, zjišťujeme, že je to poměrně blízko centra a zároveň i pláže. Nacházíme to jen s drobným blouděním, jedná se totiž o nepřehlédnutelný 18 patrový starý panelák. Zvonky jsou zdemolované a schránky rozebrané, kde bydlí naše hostitelka tak zjišťujeme od důchodců před domem. Prý patnácté patro. No snad jim fungují výtahy. Jsou tu hned dva, jeden jezdí do sudých pater a druhý do lichých. Fungují oba dva i když na první pohled by se člověk na ty výtahy bál být i jen podívat, natož pak se nechat s batohama vyvézt do 15. patra. Ale zvládneme to a paní důchodkyně už nás očekává. Budeme mít na dnešní noc k dispozici 1 pokoj ve dvoupokojovém bytě. Má to tu celkem pěkně zařízené a upravené – na to, v jakém je to baráku. Vybalujeme se a vyrážíme do hospody, na cestu dostáváme klíče. Hospoda je asi tak 20 minut pěšky. Vybíráme si klobásu a špíz, obojí dobré, jen přílohy mohlo být trochu více. Celková útrata 17 Lv. Začíná být trochu chladno a tak jdeme domů, kde brzo usínáme. Chceme se vyspat trochu víc než předchozí noc.

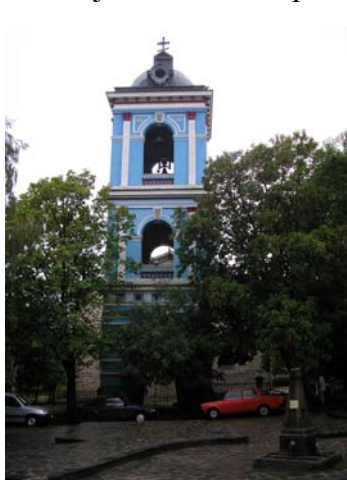
4. den – neděle 4.8.

1930 km → 2210 km (Burgas → Karlovo)

Vstáváme a koukáme, že sluníčko se ze včerejška někam ztratilo. Nicméně po snídani se ještě na pláž podívat jdeme. Je ale vyvěšená červená vlajka, což znamená zákaz koupání. Ani by nás to v tom větru moc nelákalo. Tak se tu aspoň procházíme, sbíráme další mušle a pak už do auta, opouštíme pobřeží a nabíráme směr Stará Zagora – město ve kterém se vyrábí Zagorka ☺. Hned za Burgasem nás překvapuje dálnice, která tu podle mapy nemá být. Příjemné překvapení, ale míjíme pumpy, které jsou podél staré silnice. Benzín tak bereme trochu později. Dálnice po chvíli mizí a provoz houstne, cesta však ubíhá poměrně svižně, i když začíná pršet. V Zagoře opět parkujeme u centra a procházka městem probíhá za střídavého deště. Kupujeme si pizzu a nějaké pečivo se sýrem do ruky k obědu a na tržišti broskve a hroznové víno. Město je poměrně klidné a tiché. Prohlížíme si zbytky římského divadla i dalších zajímavých budov. Pak objevujeme ukazatel na Billu a říkáme si, že to musíme zkusit. Nacházíme jí bez problémů a bez problémů se i zásobujeme pečivem, sladkostmi, Zagorkou a dalšími věcmi. Pak už

jedeme do našeho dalšího cíle – Karlova. Bohužel prší čím dál tím víc. Do Karlova přijíždíme kolem 17,00, silnice do centra je rozkopaná a tak chvilku bloudíme. Pak parkujeme u hlavního náměstí a jdeme na prohlídku s hlavním cílem – nalezení vhodného ubytování. Velký hotel na náměstí vynecháváme, je tu zrovna nějaká velká akce, asi svatba. V dalším hotelu jsou dveře s nápisem „vchod“ zamčené. No my se nevzdáváme. Úspěšní jsme tak až na

třetí pokus. Domeček s nápisem hotel a dokonce i jednou hvězdičkou sice na první pohled jako hotel nevypadá, nicméně postarší paní nás zavede do pokoje s televizí (kde je CCN i Eurosport ☺) a společným sociálním zařízením na celé patro. Cena je 16 Lv. To rozhodně bereme. Tak už zbývá si jen dojít pro auto a přeparkovat před hotel. V dešti nám cesta trvá dlouho, ale při nejintenzivnějších lijácích, kdy se schováváme na zastávkách hromadné dopravy aspoň máme dobrou příležitost si pocvičit azbuku na vylepených plakátech. Cestou k autu se snažíme najít i infocentrum, které zde má být, ale neúspěšně. Stejně neúspěšní jsme i v hledání nějaké pěkné hospůdky a tak tentokrát volíme variantu večeře na pokoji – vaříme si polévku. Po večeři konzumujeme Zagorku a postupně usínáme.

5. den – pondělí 5.8.

2210 km → 2280 km (Karlovo → Plovdiv)

Spalo se nám krásně a tak vstáváme pomalu. Nakonec se nám vstát ale daří, i snídat a zabalit si. Jdeme ještě na procházku městem. To je celé laděné do Vasila Levského – místního slavného revolucionářského rodáka – má tu hlavní ulici, náměstí i sochu. Město je celkem pěkné a klidné. Počasí je však stále špatné a prší a prší... Plánovaná procházka do hor tedy padá, ale nacházíme aspoň hledané infocentrum, kde se necháme informovat, že hory jsou tu opravdu pěkné a že ráno před námi už tu jedna skupina Čechů byla a ti šli nahoru nehledě na počasí. Co jsme ale

ne našli byly pohledy – neměli je ani na poště ani v infocentru ani v knihkupectví ani na nádraží ani nikde jinde. Hmmm, smůla, budeme je teda muset poslat z Plovdivu, který je naší další zastávkou. Cestu tam absolvujeme místy ve velmi hustém dešti, ale přímo v Plovdivu už neprší. Ani pořádně nevíme, kde parkujeme, ale parkujeme a jdeme to prozkoumat... Zjišťujeme, že jsme celkem omylem zaparkovali na velmi příhodném místě – totiž na okraji starého Plovdivu, tedy kopcovitě čtvrti, která je plná úzkých uliček a starých baráčků a kostelů a i to staré římské divadlo tu mají. Necháváme se unášet uličkami a pozorujeme baráčky – některé velmi pěkně opravené, jiné naopak zchátralé. Postupně se dostáváme až na úplný vršek kopce odkud máme pěkný rozhled po celém Plovdivu. Odtud už to směřujeme zpět k autu, protože nastává čas oběda. Bereme si zásoby z auta a jíme v blízkém parčíku. Po jídle jdeme objevovat nový a moderní Plovdiv. Začínáme na tržišti, kde doplňujeme zásoby hroznového vína, pak pokračujeme hlavní pěší zónou na hlavní náměstí. Snažíme se cestou

objevit jednak pohledy, ale hlavně nějaké přespání. Pohledy nakonec úspěšně získáváme ve stánku na poště, ale s ubytováním je to horší. Máme varianty typu hostel za 20 Lv pro jednoho v nějaké hromadné místnosti, nebo hotel na náměstí za 80 euro. To nás nijak neuchvacuje, nakonec objevujeme hotýlek na konci pěší zóny. 60 Lv za pidi dvoupokoj. No co nám zbývá, tak jdeme pro auto a parkujeme ho u hotelu – i když to podle recepční nejde. Přemýšlíme kam se vydat na večeři, zatím nás při procházce žádná restaurace nezaujala. Ale někam jít musíme, tak vyrážíme na průzkum – nakonec objevujeme docela pěknou samoobslužnou jídelnu s velmi přijatelnými cenami. Jídlo by tedy mohlo být trochu víc ohřátější, ale člověk alespoň vidí co si k jídlu nakládá. Útrata byla něco kolem 11 Lv za dvě jídla i se skvělým zákuskem a pitím. Po večeři píšeme pohledy a bohužel začíná opět pršet. Déšť se postupně přeměňuje v bouřku a padají i kroupy. Vyčiháváme nejvhodnější okamžik na přesun zpět do hotelu, což se nám celkem daří. Docházíme asi půl hodiny před tím, než začíná bouřka opět nabírat na intenzitě. Sprchujeme se, koukáme chvíli na televizi a za stále silící bouřky usínáme.

6. den – úterý 5.8.

2280 km → 2425 km (Plovdiv → Govedartsi)

Probouzíme se do překvapivě slunečného rána. Po snídani se ještě jdeme projít do města. Jdeme si prohlédnout park a taky musíme někam hodit pohledy. Tajně spoléháme, že by to

mohlo jít na poště. Tu celou obcházíme, ale schránku nenacházíme. Pošta je velká budova s velkým, nesmyslným atriem, kde akorát zatejká a všude kape voda. Ptáme se paní na přepážce jestli u ní můžeme nechat pohledy. Prý to musíme hodit „outside“. Nojo, ale kde venku?! Nakonec objevujeme jakési díry ve zdi, kde je téměř nečitelnou azbukou napsáno „pošta“. To asi bude ono, s trochou nedůvěry vhazujeme pohledy a jdeme se zeptat do infocentra zda tu mají blízko nějakou Billa nebo něco podobného – potřebujeme doplnit zásoby. Prý je Billa u nádraží. Ulice, která tam

vede je plná prodejen obuvi a na první pohled se zdá, že celkem cenově přijatelné obuvi. U nádraží je nefunkční (zatopený po bouřce) podchod a tak to musíme obcházet přes koleje. Tam se nám zrovna postavil nákladní vlak a tak musíme obcházet i vlak. Do Billy nepouštějí nikoho s batohem, ani s malinkým. A skříňka na úschovu je zrovna na minci, kterou nemáme. Musíme si jít rozměnit na pokladnu – prudiči. Nakupujeme nějaké pečivo a mazání asi za 11 Lv a jdeme zpět. Cestou si ještě kupujeme pečivové občerstvení, které jíme v parku u zpívající fontány, která ale zrovna nezpívá. Pak už definitivně k autu a jedeme dál – opět do hor. Cílem je pohoří Rila, konkrétně kemp nebo nějaký hotel v Govedartsi nebo Maljovici, což jsou vesnice, ze kterých je to do hor co by kamenem dohodil. Cesta nám opět utíká celkem rychle i když nás ukazatele vedou trochu jinou cestou než jsme si naplánovali my. Přijíždíme do Samokova, což je poslední větší město, ze kterého už máme nabrat definitivní

směr do hor, trochu se obáváme, zda najdeme tu správnou vedlejší silnici, která tam vede.

Zastavujeme hned u prvních ukazatelů na které v Samokovu narážíme a hned se k nám hrne nějaký pán, tak trochu opilý, ale s úmyslem nám pomoci. Ukazuje mu na mapě, že chceme do Govedartsí, on si celkem bez ptaní nasedá na zadní sedadlo a velí „Pravo, pravo!“. No tak jedeme... Jeho povely „Pravo, pravo!“ jsou prokládány neustálými komentáři, kterým nerozumíme a tak na ně nereagujeme. Ze Samokova se za jeho vedení vymotáváme velmi rychle až na kraj, kde zní povel zastavit – prý už je „Govedartsí – samo pravo!“, to bychom už měli zvládnout. Ne, ale cigarety opravdu

žádné nemáme. Loučíme se s milým pánem a stahujeme okýnka, abychom vyvětrali zápach, který se nám v autě vytvořil. V Govedartsí okukujeme hotely a hledáme odbočku na Maljovicu, nejsme si jistí, zda jedeme dobře a tak se v jednom hotelu ptáme. Prý jedeme dobře, ale kolik stojí ubytování a jestli je možné přespat už nám slečna na recepci neřekne, protože neumí žádnou cizí řeč a ani nemá příliš snahy. No jejich směla. Cestou na Maljovicu narážíme na kemp. Mají chatku i s příslušenstvím za 25 Lv na noc. Tak rovnou platíme dvě noci. Po vybalení věcí se nejdříve jdeme najíst do kempové restaurace a pak vyrážíme na procházku do lesa u kempu. Les je to moc pěkný a stejně tak i celá procházka – krásný a tichý les, nikde nikdo, pěkné večerní počasí. Příjemná změna po plném a uspěchaném Plovdivu. Procházíme se asi dvě hodiny a pak se vracíme do kempu. Po pozdní svačince usínáme.

7. den – středa 6.8.

2425 km → 2445 km (Govedartsí → Govedartsí)

Na dnešek máme v plánu výlet do hor, nikam tedy nespěcháme. Kolem 9,00 vyjíždíme z kempu do 10 km vzdálené Maljovici, která slouží jako výchozí bod pro turistické trasy. Chvilí studujeme mapy, které jsou na informačních panelech – za asistence jedné české rodiny – a pak se rozhodujeme, že půjdeme směrem chaty Maljovica, která je dostatečně blízko i snad na dostatečně dobré cestě a s dostatečně pěkným výhledem na hory. Vše se ukazuje jako splněné a tak máme dost příležitostí se kochat okolní krajinou. Hory jsou to opravdu krásné a ani nepotkáváme příliš turistů. U chaty Maljovica, která slouží i jako noclehárna, si dáváme oběd a pak se zkusíme vydat ještě dál do hor. Bohužel cesta již není tak dobrá a tak se po chvíli otáčíme a jdeme zpět do Maljovice, kde máme auto. Tam dáváme další krátké občerstvení a jedeme zpět do kempu. Chvilí dřímeme a pak se necháváme inspirovat okolními chatkami a jdeme si nasbírat nějaké dřevo na večerní ohýnek. To si připravujeme a doufáme, že už bude dostatečně

suché. Pak jdeme na večeři – nic moc nás z jídelníčku neoslovuje, ale nakonec to vyhrává polévka a grilovaná makrela, která se pak ukáže jako grilovaná až příliš. Zachraňují to výborné palačinky. Pak si ještě jdeme opéct salám koupený v Plovdivu na ohýnek – ten se nám daří rozdělat za asistence pána od vedlejší chatky, který sám od sebe iniciativně poskytuje noviny na podpal. Salámek je opečený moc dobrý. Dopaluujeme všechno nasbírané dřevo a jdeme spát.

8. den – čtvrtek 7.8.

2445 km → 2640 km (Govedartsi → Vraca)

Probouzíme se, snídáme, balíme, vracíme klíčky od chatky a vyrážíme směr hlavní město Sofia. V Samokovu tentokrát nacházíme cestu bez cizí pomoci – a dobře. Do Sofie přijíždíme kolem poledne – cestu nám komplikují dopravní uzávěry a tak musíme strávit nějaký čas v koloně než se dostaneme do centra. Na první pokus parkujeme na zákazu stání, kde ale parkuje i spousta ostatních aut. Chvilí rozmýšlíme a pak se přeci jen rozhodujeme přeparkovat. Nacházíme příhodné místo blízko městské tržnice, kam se jdeme hned

podívat, nakupovat ale budeme až půjdeme zpátky. Pak už míříme na prohlídku památek – ty jsou celkem pěkné, ale chybí nám klid na prohlížení. Nikde žádná pěší zóna a navíc je hrozné vedro. Jediné co nás zaujímá je šachový koutek v parčíku – spousta stolků, na nich šachovnice a kolem spousta hráčů a ještě víc čumilů ☺. Ale nikde nemůžeme sehnat zmrzlinu, to se nám daří až na cestě zpět k autu, samozřejmě si dáváme. Pohledy ale nenacházíme vůbec. Kupujeme na tržišti nějaké ovoce a jedeme radši pryč z toho úmorného vedra. Snažíme se

najít správný výjezd na Vracu, kde chceme dnes přespat. A kupodivu se nám to daří. Silnice ale vede přes kopce a je tu spousta serpentin, cesta tak neubíhá tak rychle, jak jsme mysleli. Do Vracy přijíždíme kolem 19,00 a hned blízko u místa, kde parkujeme nacházíme výborný hotel. Krásný a prostorný pokoj za 30 Lv, to rozhodně bereme! Dokonce se neubráníme spontánním výkřikům nadšení, když vidíme pokoj – a hlavně koupelnu ☺. Město samotné

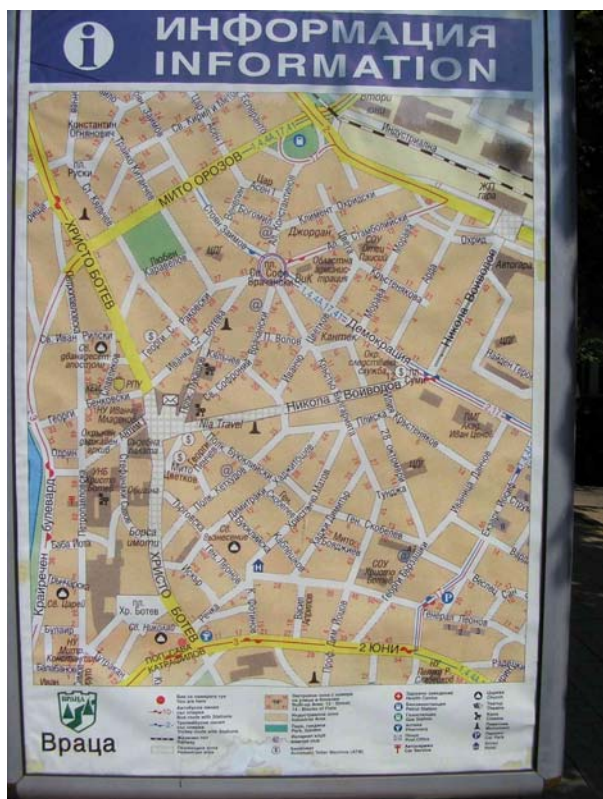

je malé, ale velmi sympatické. Krásná pěší zóna, příjemný večerní ruch, informační tabule s mapkou na každém rohu. Už je taky chladněji a tak procházka je krásná, skoro se nám ani nechce na večeři. Tu si dáváme v hotelové restauraci na zahrádce ve dvorku a s jídlem jsme spokojeni. Pak ještě na pokoji využíváme luxusní koupelnu a pomalu usínáme.

9. den – pátek 8.8.

2640 km → 3250 km (Vraca → Makó)

Dnes nás čeká noční přejezd přes Rumunsko do Maďarska a tak vstáváme o trochu později. Jdeme se ještě jednou projít po městě, nejdřív na zalesněný kopec na kterém je památník a

turistický dům a pak opět po pěší zóně. Docházíme až k Bille kam nás zase nechtějí pustit s baťůžkem – paka! Na uklidnění si dáváme zmrzlinu a pak už jdeme k autu a odjíždíme do Vidinu, což je město u hranic odkud jezdí trajekt přes Dunaj do rumunského Calafatu. Podle průvodce má být Vidin docela pěkné město, my však ten dojem rozhodně nezískáváme. Jednak nás hned na začátku začne otravovat malý kluk s tím že chce peníze a vydrží mu to asi půl hodiny než pochopí, že mu žádné nedáme a ani samotné město není nic moc. Chceme se před cestou najíst a tak jdeme na večeři do restaurace, která jen potvrzuje náš špatný dojem z tohoto města – jídlo přinášení jak se jim zlíbí a ještě k tomu je to nic moc. No radši nasedáme do auta, za poslední leva nakupujeme benzín a hurá na trajekt. Ten jezdí zhruba každou hodinu, podle toho jak se podaří zrovna naložit a vyložit auta. Ujíždí nám těsně před nosem, ale zpátky je skoro za

chvilí. Čekání přečkáváme většinou v autě koukáním do mapy Rumunska, protože začíná hustě pršet. Déšť ale přestává a brzy se vrací i trajekt, bohužel trvá asi 15 minut než vycouvá první kamion, pak už to jde rychleji. Zaplatíme 26 euro a můžeme zajat na palubu. Než najedou všechna auta, trvá to asi 20 minut, samotná plavba je za 15 minut sfouknutá. My jsme až vzadu a tak vyjíždíme mezi posledními. Na rumunské celnici jsme tentokrát nemilosrdně na zaplacení silničního poplatku odchytnuti a pak teprve puštění k celníkovi. Ten je pěkně otrávený a snaží se konverzovat s turisty stylem „kde jste byli?“, „co jste tam dělali?“ a „jak dlouho jste tam byli?“... Vše samozřejmě v rumunštině, kdo nerozumí, tomu prohledá kufr. My naštěstí rozumíme a tak jsme prohlídky ušetřeni, ale frontu čekat musíme. No vzhůru do Rumunska – prvních několik kilometrů je silnice poměrně slušná, jen člověk musí dávat na naprosto neosvětlené cyklisty, kteří se ve tmě asi vracejí z práce nebo spíš jedou z/do hospody. Pak opět nastávají dlouhé desítky

kilometrů silnice, která ačkoliv je označena jako mezinárodní tah je opravdu H.R.O.Z.N.Á. (H = hrůzostrašná, R = rozmlácená, O = ošterkovaná, Z = zničená, N = neoznačená, A = asfaltka). Občas připomíná spíš šterkovou polní cestu bez jakéhokoliv značení, navíc plnou jednosměrných provozů řízených semaforem. Do toho ještě krásné deštivé a bouřkové počasí. Není divu, že naše auto po přejezdu Rumunška vypadá, tak jak vypadá. V polovině cesty se našťestí silnice zlepšují a i naše tempo se zrychluje. Přesto nám 450 km přes Rumunsko zabere neuvěřitelných 8 hodin. Ufff, konečně Maďarsko, konečně civilizace. Jedeme ještě nějakých 20 km, pak dobíráme u pumpy benzín, kupujeme dálniční známku, zajiždíme do ústraní, sklápíme sedačky a kolem 4,00 ráno usínáme.

10. den – sobota 9.8.

3250 km → 3810 km (Makó → Znojmo)

Probouzíme se brzo a procházíme se po blízkém okolí, abychom se protáhli a rozhýbali nohy. Pak rychle snídáme a vyrážíme na prohlídku nedalekého Szégedu. Tam přijíždíme ráno a ještě

k tomu je víkend, takže s parkováním v centru nemáme žádný problém. Prohlídku města začínáme téměř prázdnými ulicemi. Rozdíl oproti bulharským městům je patrný na první pohled – všude směrovky na turistické informace, infotabule s mapkou města a informacemi, krásně upravené turistické centrum města, pěší zóna a i celkově je město daleko více upravené. Kolem desáté hodiny začíná město trochu žít, nacházíme dokonce i zmiňované infocentrum. Prohlídku tohoto pěkného města

zakončujeme v restauraci, která je hned u auta, kde si dáváme kapučíno. Pak jedeme na další město, které jsme před dvěma lety nestihli – Kecskemét. Spousta kostelů na malém prostoru, pěkný parčík – opět sympatické město. V infocentru si necháváme doporučit nějakou restauraci na oběd – doporučují nám prý typickou maďarskou. Chvíli ji hledáme, ale pak nacházíme. Akorát včas, už začínáme mít pěkný hlad. Je to restaurace z těch dražších, na první pohled turistických, ale porce jídla tu mají opravdu obrovské a kvalita je špičková – jak jídla tak i obsluhy. Peněz tu utrácíme hodně, ale máme pocit, že to odpovídá tomu, co jsme dostali. Jídlo jíme asi hodinu, jsme úplně přecpaní a na závěr ještě dostáváme jako pozornost podniku moc dobrého frťánka na dobré trávení. Doslova se kutálíme zpět k autu a už vyrážíme zpátky domů domů. Po maďarských dálnicích i po Slovensku ubíhá cesta rychle, takže na hranicích jsme kolem už kolem 18,00. Přespání máme ve Znojmě, kam dojíždíme po 20,00.

11. den – neděle 10.8.

3810 km → 4080 km (Znojmo → Praha)

Prohlídka Znojma a cesta do Prahy – nic zajímavého ☺.

A na závěr opět pár postřehů a poznámek

Města obecně – města na nás působila dobrým dojmem, mají pěkná historická centra, nicméně nejsou tak krásně upravená a připravená na turisty, chybí infocentra apod., na druhou stranu nejsou zde žádné otravné a hlučné davy turistů

Hrozní řidiči, dobré silnice – na rozdíl od Rumunska byly v Bulharsku výborné silnice s překvapivě dobrým značením, řidiči však byli hrozní všude, nejzbytečnější byla značka zákaz předjíždění, protože se předjíždělo opravdu úplně všude, přednost chodců na přechodu taky patří spíš zatím do říše fantazie apod.

Koupelny – velmi zajímavě zařízené, záchod, umyvadlo a nad tím bez jakéhokoliv oddělení sprcha, když se člověk sprchuje postříká všechno kolem, něco jako speciální sprchový kout jsme zažili pouze v posledním hotelu

Zmrzliny – velmi dobré, nejčastěji prodávané na váhu, je dobré se snažit říct kolik toho člověk chce, v Burgasu jsme dostali 2 kopečky a bylo toho víc než 400g, ve Vrace jsme si vzali tři kopečky a bylo to necelých 300g, takže velmi různé

Ne tak moc turistů – z našeho pohledu bylo dobré, že jsme nepotkávali moc turistů, a když už jsme nějaké potkali, tak to většinou byli Češi ☺

Restaurace – jsou o trochu levnější než u nás, ale ne nijak výrazně, jídla však nejsou nijak hvězdná a zejména porce příloh velmi malé, o tom, že by se jídlo mělo na stůl nosit najednou zřejmě nikdy neslyšeli

Supermarkety – měli jsme celkem problém s hledáním, kde nakoupit jídlo, supermarket na každém rohu jako u nás tam rozhodně není, spíš naopak, k nákupům využívají převážně místní minimarkety, tedy velmi malé pultové obchůdky

Peníze – zaokrouhleně nás cesta vyšla na následující peníze

Benzín	8 000 Kč
Půjčované auta	5 500 Kč
Jídlo	3 000 Kč
Silniční poplatky	1 500 Kč
Ubytování	3 500 Kč
Ostatní	1 000 Kč
Celkem	22 500 Kč